Käesolev dokument on vaid dokumenteerimisvahend ja institutsioonid ei vastuta selle sisu eest

►**B**

TEINE NÕUKOGU DIREKTIIV,

22. juuni 1988,

otsekindlustustegevusega, välja arvatud elukindlustustegevusega seotud õigusnormide kooskõlastamise kohta, millega nähakse ette sätted teenuste osutamise vabaduse tegeliku kasutamise hõlbustamiseks ja muudetakse direktiivi 73/239/EMÜ

(88/357/EMÜ)

(EÜT L 172 , 4.7.1988, lk 1)

Muudetud:

		Euroopa Liidu Teataja		
		nr	lehekülg	kuupäev
►**M1**	Nõukogu direktiiv, 8. november 1990,	L 330	44	29.11.1990
►**M2**	Nõukogu direktiiv 92/49/EMÜ, 18. juuni 1992,	L 228	1	11.8.1992
►**M3**	Euroopa Parlamendi Ja Nõukogu direktiiv 2000/26/EÜ, 16. mai 2000,	L 181	65	20.7.2000
►**M4**	Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv 2005/14/EÜ, 11. mai 2005,	L 149	14	11.6.2005

▼B

TEINE NÕUKOGU DIREKTIIV,

22. juuni 1988,

otsekindlustustegevusega, välja arvatud elukindlustustegevusega seotud õigusnormide kooskõlastamise kohta, millega nähakse ette sätted teenuste osutamise vabaduse tegeliku kasutamise hõlbustamiseks ja muudetakse direktiivi 73/239/EMÜ

(88/357/EMÜ)

EUROOPA ÜHENDUSTE NÕUKOGU,

võttes arvesse Euroopa Majandusühenduse asutamislepingut, eriti selle artikli 57 lõiget 2 ja artiklit 66,

võttes arvesse komisjoni ettepanekut, ([1])

koostöös Euroopa Parlamendiga, ([2])

võttes arvesse majandus- ja sotsiaalkomitee arvamust ([3])

ning arvestades, et:

kindlustuse siseturgu on vaja arendada ja selle eesmärgi saavutamiseks on soovitav muuta ühenduses peakontorit omavatele kindlustusseltsidele kergemaks teenuste osutamine liikmesriikides, võimaldades seega kindlustusvõtjatel pöörduda mitte ainult nende oma riigis asuvate kindlustusandjate, vaid ka selliste kindlustusandjate poole, kelle peakontor on ühenduses ja kes on asutatud teises liikmesriigis;

vastavalt asutamislepingule on alates üleminekuperioodi lõpust teenuste osutamise vabaduse osas keelatud igasugune diskrimineerimine sel põhjusel, et kindlustusselts ei ole asutatud liikmesriigis, kus teenuseid osutatakse; seda keeldu kohaldatakse iga ühenduses asutatud ettevõtja teenuste suhtes, olgu see kindlustusseltsi peakontor, esindus või filiaal;

praktilistel põhjustel on soovitav määratleda teenuste osutamine, võttes arvesse nii kindlustusandja asukohta kui ka riski asukohta; seetõttu tuleks vastu võtta ka riski asukoha määratlus; lisaks on soovitav eristada asutamisel põhinevat tegevust teenuste osutamise vabadusel põhinevast tegevusest;

soovitav on täiendada 24. juuli 1973. aasta esimest nõukogu direktiivi 73/239/EMÜ otsekindlustustegevuse, välja arvatud elukindlustustegevuse alustamise ja jätkamisega seotud õigusnormide kooskõlastamise kohta ([4]) (edaspidi "esimene direktiiv"), viimati muudetud direktiiviga 87/343/EMÜ, ([5]) eriti järelevalveasutustele antud järelevalvevolituste ja -vahendite täpsustamiseks; lisaks on soovitav näha ette erisätted, mis käsitlevad teenuste osutamise vabadusel põhineva tegevuse alustamist, jätkamist ja järelevalvet;

kindlustusvõtjatele, kes oma seisundi, suuruse või kindlustatava riski laadi tõttu ei vaja riski asukohariigis erilist kaitset, tuleks anda täielik vabadus kasutada võimalikult avarat kindlustusturgu; lisaks on soovitav tagada teistele kindlustusvõtjatele piisav kaitse;

kindlustusvõtjate kaitse ja kõigi konkurentsihäirete vältimise vajadus õigustab esimese direktiiviga sätestatud vastavuses olevate varade eeskirjade leevendamist;

liikmesriikides kehtivad kindlustuslepinguõigust käsitlevad sätted lahknevad jätkuvalt; teatavatel juhtudel võib vastavalt eeskirjadele konkreetseid olukordi arvestades anda vabaduse valida lepingu suhtes kohaldatavaks õiguseks õigus, mis ei ole riski asukohaliikmesriigi õigus;

([1]) EÜT C 32, 12.2.1976, lk 2.
([2]) EÜT C 36, 13.2.1978, lk 14, EÜT C 167, 27.6.1988 ja 15. juuni 1988. aasta otsus (Euroopa Ühenduste Teatajas seni avaldamata).
([3]) EÜT C 204, 30.8.1976, lk 13.
([4]) EÜT L 228, 16.8.1973, lk 3.
([5]) EÜT L 185, 4.7.1987, lk 72.

▼B

käesoleva direktiivi reguleerimisala peaks hõlmama kohustusliku kindlustuse, sealjuures nõutakse ka, et kõnealust kindlustust käsitlev leping järgiks sellist kindlustust reguleerivaid erisätteid, nagu näeb ette kindlustuskohustuse kehtestanud liikmesriik;

esimese direktiivi sätteid kindlustusportfelli üleandmise kohta tuleks tõhustada ja täiendada sätetega, mis konkreetselt hõlmavad teenuste osutamiseks sõlmitud lepingute portfelli üleandmist teisele kindlustusseltsile;

ainuomaselt teenuste osutamise vabadust käsitlevate sätete ulatusest peaks välja jätma teatavad riskid, mille suhtes kõnealuste sätete kohaldamise muudavad selliste sätete iseloomu ja sotsiaalse mõju tõttu praegusel etapil sobimatuks liikmesriikide võimude võetud erieeskirjad; seetõttu tuleks need väljaarvamised üle vaadata, kui käesolev direktiiv on teatava ajavahemiku jooksul kehtinud;

kindlustusvõtjate kaitse huvides peaks liikmesriikidel kooskõlastamise praegusel etapil olema võimalus piirata üheaegset tegelemist teenuste osutamise vabadusel põhineva tegevuse ja asutamisel põhineva tegevusega; sellist piirangut ei või sätestada juhul, kui kindlustusvõtjad seda kaitset ei nõua;

teenuste osutamise vabadusel põhineva tegevuse alustamine ja jätkamine peaks sõltuma korrast, mis tagaks kindlustusseltsi vastavuse finantsgarantiisid ja kindlustustingimusi käsitlevatele sätetele; seda korda võib lõdvendada, kui teenuste osutamise vabadusel põhinev tegevus hõlmab kindlustusvõtjaid, kes oma seisundi, suuruse või kindlustatava riski laadi tõttu ei vaja erilist kaitset riski asukohariigis;

vaja on algatada teenuste osutamise vabaduse alane erikoostöö liikmesriikide pädevate järelevalveasutuste ning nende asutuste ja komisjoni vahel; samuti tuleks ette näha sanktsioonide süsteem, mida kohaldatakse, kui teenust osutav kindlustusselts ei järgi teenuse osutamise liikmesriigi sätteid;

edasise kooskõlastamiseni peaks kindlustustehniliste eraldiste suhtes kohaldama teenuste osutamise liikmesriigi eeskirju ja järelevalvet, kui selline teenuste osutamine hõlmab riske, mille puhul teenusesaaja riik soovib pakkuda kindlustusvõtjatele erilist kaitset; kui selline kindlustusvõtjate kaitse pole põhjendatud, kohaldatakse kindlustustehniliste eraldiste suhtes kindlustusandja asukohaliikmesriigi eeskirju ja järelevalvet;

mõned liikmesriigid ei kohalda kindlustustehingute suhtes ühtki kaudse maksustamise liiki, enamik aga kohaldab erimakse ja muid sissemaksevorme, kaasa arvatud hüvitusorganitele mõeldud lisamaksed; kõnealuste maksude ja sissemaksete struktuur ja määr lahknevad märgatavalt liikmesriigiti, kus neid kohaldatakse; soovitav on vältida olukorda, kus olemasolevad lahknevused põhjustavad liikmesriikide vahel kindlustusteenuste alal konkurentsihäireid; edasise ühtlustamiseni heastab sellise korratuse usutavasti riski asukohaliikmesriigi sätestatud maksusüsteemi ja muude sissemaksevormide kohaldamine ning liikmesriigid peavad kindlaks määrama meetodi, millega tagatakse selliste maksude ja sissemaksete kogumine;

soovitav on takistada käesoleva direktiivi ja nõukogu 30. mai 1978. aasta direktiivi 78/473/EMÜ (ühenduse kaaskindlustust käsitlevate õigusnormide kooskõlastamise kohta) ([1]) kooskõlastamata kohaldamist, mis võib igas liikmesriigis kaasa tuua kolme erineva süsteemi olemasolu; seetõttu peaksid käesoleva direktiivi "suurte riskide" määratlemise kriteeriumid määratlema ka riskid, mida usutavasti hõlmab ühenduse kaaskindlustuse kord;

soovitav on asutamislepingu artikli 8c tähenduses arvesse võtta nende jõupingutuste ulatust, mida peavad tegema teatavad arengult erinevad rahvamajandused; seetõttu on soovitav kehtestada teatavatele liikmesriikidele käesoleva direktiivi teenuste osutamise vabadust käsitlevate sätete järkjärguliseks kohaldamiseks üleminekukord,

([1]) EÜT L 151, 7.6.1978, lk 25.

▼B

ON VASTU VÕTNUD KÄESOLEVA DIREKTIIVI:

I JAOTIS

Üldsätted

Artikkel 1

Käesoleva direktiivi eesmärk on:

a) täiendada esimest direktiivi 73/239/EMÜ;

b) ette näha erisätted, mis käsitlevad kindlustusseltside teenuste osutamise vabadust esimese direktiiviga hõlmatud kindlustustegevuse liikide suhtes.

Artikkel 2

Käesolevas direktiivis kasutatakse järgmisi mõisteid:

a) *esimene direktiiv*:

direktiiv 73/239/EMÜ;

b) *kindlustusselts*:

— I ja II jaotise kohaldamisel:

iga kindlustusselts, kes on saanud ametliku tegevusloa vastavalt esimese direktiivi artiklile 6 või 23,

— III ja V jaotise kohaldamisel:

iga kindlustusselts, kes on saanud ametliku tegevusloa vastavalt esimese direktiivi artiklile 6;

c) *üksus*:

kindlustusseltsi peakontor, esindus või filiaal, võttes arvesse artiklit 3;

d) *riski asukohaliikmesriik*:

— liikmesriik, kus asub vara, juhul kui kindlustus käsitleb kas hooneid või hooneid ja nende sisu, niivõrd kui sisu on hõlmatud sama kindlustuspoliisiga,

— registreerimise liikmesriik, kui kindlustus käsitleb mis tahes liiki sõidukeid,

— liikmesriik, kus kindlustusvõtja võttis poliisi, kui tegemist on poliisidega, mis kestavad neli kuud või vähem ja hõlmavad reisi- või puhkuseriske olenemata asjaomase kindlustuse liigist,

— liikmesriik, kus asub kindlustusvõtja alaline elukoht, või kui kindlustusvõtja on juriidiline isik, siis viimase lepinguga seotud üksuse asukohaliikmesriik kõigil juhtudel, mida pole selgesõnaliselt hõlmatud eelmiste taanetega;

e) *asukohaliikmesriik*:

liikmesriik, kus asub riski kindlustav üksus;

f) *teenuste osutamise liikmesriik*:

riski asukohaliikmesriik juhul, kui riski kindlustab teises liikmesriigis asuv üksus.

Artikkel 3

Esimese direktiivi ja käesoleva direktiivi kohaldamisel käsitletakse kindlustusseltsi pidevat kohalolekut liikmesriigi territooriumil samal viisil nagu esindust või filiaali, isegi kui see kohalolek ei võta esinduse ega filiaali kuju, vaid seisneb ainult kontoris, mida haldab kindlustusseltsi enda personal või isik, kes on sõltumatu, kuid kellel on pidev volitus tegutseda seltsi nimel esindajana.

Artikkel 4

Käesoleva direktiivi ja esimese direktiivi kohaldamisel ei hõlma kindlustuse üld- ja eritingimused neid tingimusi, mis on üksikjuhul kavandatud vastama kindlustatava riski erioludele.

▼B

II JAOTIS

Esimest direktiivi täiendavad sätted

Artikkel 5

Esimese direktiivi artiklile 5 lisatakse järgmine:

"d) *suured riskid:*

i) lisa punktis A liikidesse 4, 5, 6, 7, 11 ja 12 kuuluvad riskid;

ii) lisa punkti A liikidesse 14 ja 15 kuuluvad riskid, kui kindlustusvõtja on kutsealaselt hõivatud tootmis- või tulundustegevusega või ühega vabadest kutsetest ja riskid seostuvad sellise tegevusega;

iii) lisa punkti A liikidesse 8, 9, 13 ja 16 kuuluvad riskid, niivõrd kui kindlustusvõtja ületab kolmest järgmisest kriteeriumist vähemalt kahe piirid:

esimene etapp: kuni 31. detsembrini 1992:

— bilansimaht: 12,4 miljonit eküüd,

— netokäive: 24 miljonit eküüd,

— keskmine töötajate arv majandusaasta jooksul: 500;

teine etapp: alates 1. jaanuarist 1993:

— bilansimaht: 6,2 miljonit eküüd,

— netokäive: 12,8 miljonit eküüd,

— keskmine töötajate arv majandusaasta jooksul: 250.

Kui kindlustusvõtja kuulub kontserni, mille kohta koostatakse konsolideeritud aruanne direktiivi 83/349/EMÜ [1] tähenduses, kohaldatakse kõnealuseid kriteeriume konsolideeritud aruande alusel.

Iga liikmesriik võib alapunktis iii nimetatud liiki lisada riskid, mille kindlustavad kutseliidud, ühiskindlustusseltsid või ajutised rühmitused."

Artikkel 6

Esimese direktiivi artikli 15 lõike 2 esimese taande ja artikli 24 kohaldamisel järgib liikmesriik käesoleva direktiivi lisas 1 olevaid vastavuseeskirju.

Artikkel 7

1. Käesolevas direktiivis nimetatud ja liikmesriikides asuvaid riske käsitlevate kindlustuslepingute suhtes kohaldatav õigus määratakse kindlaks vastavalt järgmistele sätetele.

a) Kui kindlustusvõtja alaline elukoht või juhatuse asukoht on riski asukohaliikmesriigi territooriumil, kohaldatakse kindlustuslepingu suhtes selle liikmesriigi õigust. Kui kõnealuse liikmesriigi õigus seda lubab, võivad osapooled valida teise riigi õiguse.

b) Kui kindlustusvõtja alaline elukoht või juhatuse asukoht ei ole riski asukohaliikmesriigis, võivad kindlustuslepingu osapooled valida kas riski asukohaliikmesriigi õiguse või kindlustusvõtja alalise elukoha või juhatuse asukohaliikmesriigi õiguse.

c) Kui kindlustusvõtja on hõivatud tulundus- või tööstustegevusega või vaba kutsega ja kui leping hõlmab kaht või enamat nende tegevustega seotud riski, mis asuvad erinevates liikmesriikides, laieneb vabadus valida lepingu suhtes kohaldatav õigus nende liikmesriikide ja kindlustusvõtja alalise elukoha või juhatuse asukohaliikmesriigi õigusele.

[1] EÜT L 193, 18.7.1983, lk 1.

▼B

d) Kui punktides b ja c nimetatud liikmesriigid annavad lepingu suhtes kohaldatava õiguse osas suurema valikuvabaduse, võivad osapooled nimetatud punktidele vaatamata seda kasutada.

e) Kui lepinguga hõlmatud riskid piirduvad sündmustega ühes liikmesriigis, mis pole riski asukohaliikmesriik, võivad osapooled vaatamata punktidele a, b ja c alati valida esimese liikmesriigi õiguse.

▼M2

f) Direktiivi 73/239/EMÜ artikli 5 punkti d alapunktis i nimetatud riskide korral võivad lepingu osapooled valida ükskõik millise õiguse.

▼B

g) See, et punktides a ja f nimetatud juhtudel on õiguse valinud osapooled, ei või juhul, kui kõik muud valiku ajal olukorda mõjutavad asjaolud on seotud ühe liikmesriigiga, takistada kohaldamast kõnealuse liikmesriigi kohustuslikke sätteid, millest selle liikmesriigi õigus ei luba lepingu alusel teha erandit.

h) Eelmistes punktides osutatud valik peab olema väljendatud või nähtuma selgesti lepingutingimustest või juhtumi asjaoludest. Kui see pole nii või kui valikut pole tehtud, reguleerib lepingut eespool asjakohastes punktides arvesse võetud riikide hulgast selle riigi õigus, millega leping on kõige lähemalt seotud. Lepingu eraldatava osa, mis on tihedamalt seotud mõne teise riigiga asjakohastes punktides arvesse võetud riikide hulgast, võib erandina reguleerida kõnealuse teise riigi õigusega. Eeldatakse, et leping on kõige lähemalt seotud riski asukohaliikmesriigiga.

i) Kui riik koosneb mitmest territoriaalüksusest, millest igaühes kehtivad lepinguliste kohustuste suhtes oma õigusnormid, loetakse iga territoriaalüksust käesoleva direktiivi alusel kohaldatava õiguse kindlakstegemisel omaette riigiks.

Liikmesriik, mille erinevatel territoriaalüksustel on lepinguliste kohustuste suhtes oma õigusnormid, ei ole kohustatud kohaldama käesoleva direktiivi sätteid nende territoriaalüksuste õiguste vahel tekkivate konfliktide suhtes.

2. Käesolevas artiklis ei kitsenda miski kohtu asukohariigi õiguse kohaldamist olukorras, kus see on kohustuslik, olenemata muidu lepingu suhtes kohaldatavast õigusest.

Kui liikmesriigi õigus seda ette näeb, võib kohaldada riski asukohaliikmesriigi või kindlustuslepingut sõlmima kohustava liikmesriigi õiguse kohustuslikke sätteid juhul, kui ja niivõrd, kuivõrd nende riikide õiguse kohaselt tuleb kõnealuseid norme kohaldada hoolimata lepingu suhtes kohaldatavast õigusest.

Kui leping hõlmab rohkem kui ühes liikmesriigis asuvaid riske, loetakse lepingut käesoleva lõike kohaldamisel koosnevaks mitmest lepingust, millest igaüks käsitleb ainult üht liikmesriiki.

3. Arvestades eelmisi lõikeid, kohaldavad liikmesriigid käesolevas direktiivis nimetatud kindlustuslepingute suhtes oma lepingulisi kohustusi käsitleva rahvusvahelise eraõiguse üldeeskirju.

Artikkel 8

1. Käesolevas artiklis sätestatud tingimustel võivad kindlustusseltsid pakkuda ja sõlmida kohustusliku kindlustuse lepinguid vastavalt käesoleva direktiivi ja esimese direktiivi eeskirjadele.

2. Kui liikmesriik kehtestab kindlustamiskohustuse, täidab leping seda kohustust ainult juhul, kui see vastab selle liikmesriigi sätestatud erisätetele, mis käsitlevad asjaomast kindlustust.

3. Kui kohustusliku kindlustuse puhul on riski asukoha liikmesriigi õigus vastuolus kindlustuskohustuse kehtestanud liikmesriigi õigusega, kohaldatakse viimast.

4. ►M2 a) Kui punktist c ei tulene teisiti, kohaldatakse artikli 7 lõike 2 kolmandat lõiku juhul, kui kindlustusleping annab kindlustuskatte kahes või enamas liikmesriigis, millest vähemalt üks kehtestab kindlustamiskohustuse. ◄

▼M2

▼B

c) Liikmesriik võib erandina artiklist 7 sätestada, et kohustusliku kindlustuse lepingu suhtes kohaldatakse kindlustamiskohustuse kehtestava riigi õigust.

d) Kui liikmesriik kehtestab kohustusliku kindlustuse ja kindlustusandja peab pädevatele asutustele teatama kõigist kindlustuse lõppemistest, võib selline lõppemine kehtida kahjustatud kolmandate isikute suhtes ainult selle riigi õigusaktides ettenähtud asjaoludel.

5. a) Iga liikmesriik edastab komisjonile riskid, mille kindlustamine on vastavalt tema õigusaktidele kohustuslik, nimetades:

— seda kindlustust käsitlevad konkreetsed õigusnormid,

— andmed, mis tuleb esitada poliisis, mille kindlustusandja annab kindlustatud isikule juhul, kui riik nõuab tõestust, et kindlustamiskohustus on täidetud. Liikmesriik võib nõuda kõnealuste andmete hulgas kindlustusandja kinnitust, et leping järgib seda kindlustust käsitlevaid erisätteid.

b) Komisjon avaldab punktis a nimetatud andmed *Euroopa Ühenduste Teatajas*.

c) Liikmesriik võtab kindlustamiskohustuse täitmise tõestusena vastu poliisi, mille sisu on kooskõlas punkti a teise taandega.

Artikkel 9

1. Esimese direktiivi artikli 9 viimane lõik ja artikli 11 lõike 1 viimane lõik asendatakse järgmisega:

“Punktides a ja b osutatud teavet üld- ja eritingimuste ning kindlustusmaksete tariifide kohta ei nõuta artikli 5 punktis d nimetatud riskide korral.”

2. Esimese direktiivi artikli 8 lõige 3 ja artikli 10 lõige 3 asendatakse järgmisega:

“3. See kooskõlastamine ei takista liikmesriike säilitamast või kehtestamast õigusnorme, mis eriti käsitlevad juhtkonna tehnilise kvalifikatsiooni vajadust ja põhikirja, kindlustuslepingute üld- ja eritingimuste, kindlustusmaksete tariifide ja järelevalve tavaliseks toimimiseks muude vajalike dokumentide heakskiitmist.

Artikli 5 punktis d nimetatud riskide korral ei näe liikmesriigid siiski ette sätteid, mis nõuaksid kindlustuse üld- ja eritingimuste, kindlustusmaksete tariifide ning vormide ja muude selliste trükitud dokumentide heakskiitu või süstemaatilist teatavakstegemist, mida kindlustusselts kavatseb kasutada suhetes kindlustusvõtjatega. Selliste riskide osas võivad nad õigusnormide järgimise kontrollimiseks nõuda ainult nende tingimuste ja muude dokumentide ebaregulaarset esitamist ning see nõue ei või olla kindlustusseltsi tegevuse eeltingimus.

Artikli 5 punktis d nimetatud riskide puhul ei või liikmesriigid säilitada ega kehtestada kindlustusmaksete määrade kavandatavast tõstmisest ette-teatamist või selle eelnevat heakskiitmist, välja arvatud üldise hinnakontrolli süsteemi osana.

Samuti ei takista kooskõlastamine liikmesriikidel kehtestada lisa punkti A liigi 18 jaoks tegevusluba taotlevatele või loa saanud kindlustusseltsidele personali ja sisseseade otseste või kaudsete varude kontrolli, kaasa arvatud meditsiinipersonali kvalifikatsioon ja sisseseade kvaliteet, mis on kindlustusseltside käsutuses sellest kindlustusliigist tulenevate kohustuste täitmiseks.”

Artikkel 10

Esimese direktiivi artiklile 19 lisatakse järgmine lõige:

▼B

"3. Iga liikmesriik võtab kõik vajalikud meetmed tagamaks, et kindlustusseltside järelevalve eest vastutavatel asutustel on nende territooriumil asutatud kindlustusseltside tegevuse, sealhulgas väljaspool seda territooriumi toimuva tegevuse järelevalveks vajalikud volitused ja vahendid vastavalt seda tegevust reguleerivatele nõukogu direktiividele ning silmas pidades nende rakendamise kontrolli.

Eriti peavad need volitused ja vahendid võimaldama järelevalveasutustel:

— korraldada üksikasjalikke küsitlusi kindlustusseltsi seisundi ja kogu selle tegevuse kohta, muu hulgas:

  — kogudes teavet või nõudes kindlustustegevust käsitlevate dokumentide esitamist,

  — korraldades kohapealseid uurimisi kindlustusseltsi ruumides,

— võtta kindlustusseltsi suhtes kõik meetmed, mis on kohased ja vajalikud tagamaks, et kindlustusseltsi tegevus jääb vastavusse õigusnormidega, mida kindlustusselts peab igas liikmesriigis järgima, ja eriti tegevuskavaga, niivõrd kui see on kohustuslik, ning vältimaks või tõkestamaks kõiki kindlustusvõtjate huve kahjustavaid eeskirjade eiramisi,

— tagada, et järelevalveasutuste nõutud meetmeid täidetaks, vajaduse korral sundi kasutades, kohasel juhul kohtulikul teel.

Samuti võivad liikmesriigid sätestada, et järelevalveasutused saavad kogu teabe vahendajate valduses olevate lepingute kohta."

Artikkel 11

1. Esimese direktiivi artikkel 21 tunnistatakse kehtetuks.

▼M2

▼B

III JAOTIS

Teenuste osutamise vabadusega seotud erisätted

Artikkel 12

1. Käesolevat jaotist kohaldatakse juhul, kui kindlustusselts ühes liikmesriigis asuva üksuse kaudu kindlustab artikli 2 punkti d tähenduses teises liikmesriigis asuvat riski; viimane liikmesriik on käesolevas jaotises teenuste osutamise liikmesriik.

2. Käesolevat jaotist ei kohaldata tehingute, kindlustusseltside ja asutuste suhtes, mille suhtes ei kohaldata esimest direktiivi, ega riskide suhtes, mida kindlustavad selle direktiivi artiklis 4 nimetatud avalik-õiguslikud asutused.

▼M2

▼M1

Artikkel 12a

1. Käesolevat artiklit kohaldatakse juhul, kui kindlustusselts kindlustab liikmesriigis asuva üksuse kaudu direktiivi 73/239/EMÜ lisa punkti A liiki 10 kuuluva teises liikmesriigis asuva riski, välja arvatud vedaja vastutus.

2. Teenuste asutamise liikmesriik nõuab, et kindlustusselts saaks rahvusliku büroo ja riikliku garantiifondi liikmeks ning osaleks nende rahastamises.

▼M1

Seltsilt ei nõuta makse või sissemakse tegemist teenuste osutamise liikmesriigi büroosse ja fondi selliste teenuste osutamise alusel kindlustatud riskide eest, mida ei arvutata samal alusel kui selles liikmesriigis asuva üksuse kaudu liigi 10 riske (välja arvatud vedaja vastutus) kindlustavate seltside puhul, arvestades seltsi tulu selle liigi kindlustusmaksetest selles liikmesriigis või seal kindlustatavate selle liigi riskide arvu.

3. Käesolev direktiiv ei takista teenuseid osutavalt kindlustusseltsilt nõuda eeskirjade täitmist, mis käsitlevad teenuste osutamise liikmesriigi kõrgenenud riskide kindlustust, niivõrd kui neid kohaldatakse seal asutatud kindlustusseltside suhtes.

4. Teenuste osutamise liikmesriik nõuab, et kindlustusselts tagaks, et tema territooriumil toimunud sündmustest tulenevaid nõudeid esitavaid isikuid ei pandaks ebasoodsamasse olukorda seetõttu, et kindlustusselts kindlustab liiki 10 kuuluva riski (välja arvatud vedaja vastutus) teenuste osutamise alusel, aga mitte selles liikmesriigis asuva üksuse kaudu.

Selleks nõuab teenuste osutamise liikmesriik kindlustusseltsilt oma territooriumil elava või asuva esindaja määramist, kes kogub nõuete kohta kogu vajaliku teabe ja kellel on piisavad volitused esindada kindlustusseltsi suhetes kahjukannatanutega, kes võivad esitada nõudeid, kaasa arvatud selliste nõuete väljamaksmisel, ning esindada seda või vajaduse korral lasta seda esindada seoses nende nõuetega selle liikmesriigi kohtutes ja ametiasutustes.

Samuti võib nõuda, et see esindaja esindaks kindlustusseltsi teenuste osutamise liikmesriigi pädevate asutuste ees mootorsõiduki valdaja vastutuskindlustuse poliiside olemasolu ja kehtivuse kontrolli osas.

Teenuste osutamise liikmesriik ei tohi nõuda, et määratud isik täidaks teda määranud kindlustusseltsi nimel tööülesandeid, mida pole nimetatud teises ja kolmandas lõigus. ►M4 ——————— ◄

Esindaja määramine ei kujuta endast filiaali või esinduse avamist direktiivi 73/239/EMÜ artikli 6 lõike 2 punkti b tähenduses ja esindaja ei ole üksus käesoleva direktiivi artikli 2 punkti c tähenduses.

▼M3

Kui kindlustusselts ei ole esindajat määranud, võib liikmesriik heaks kiita vastavalt direktiivi 2000/26/EÜ ([1]) artiklile 4 määratud nõuete lahendamise eest vastutava esindaja, kes täidab vastavalt käesolevale lõikele määratud esindaja ülesandeid.

▼M1

▼M2

Artikkel 14

Iga kindlustusselts, kes kavatseb esimest korda tegutseda ühes või mitmes liikmesriigis teenuste osutamise vabaduse alusel, teatab sellest kõigepealt päritoluliikmesriigi pädevatele asutustele, näidates riskide laadi, mida ta kavatseb kindlustada.

▼M2

Artikkel 16

1. Ühe kuu jooksul alates artiklis 14 ettenähtud teatest edastavad päritoluliikmesriigi pädevad asutused liikmesriigile või liikmesriikidele, kelle territooriumil kindlustusselts kavatseb tegutseda teenuste osutamise vabaduse alusel:

([1]) Euroopa Parlamendi ja nõukogu 16. mai 2000. aasta direktiiv 2000/26/EÜ mootorsõidukite kasutamise tsiviilvastutuskindlustust käsitlevate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise ja nõukogu direktiivide 73/239/EMÜ ning 88/357/EMÜ muutmise kohta (EÜT L 181, 20.7.2000, lk 65).

▼M2

a) sertifikaadi, mis tõendab, et kindlustusseltsil on vastavalt direktiivi 73/239/EMÜ artiklitele 16 ja 17 arvutatud minimaalne solventsusmarginaal;

b) kindlustusliigid, mida kindlustusseltsil on lubatud pakkuda;

c) riskide laadi, mida kindlustusselts kavatseb kindlustada teenuste osutamise liikmesriigis.

Samal ajal teatavad nad sellest asjaomasele kindlustusseltsile.

Iga liikmesriik, mille territooriumil kindlustusselts kavatseb teenuste osutamise vabaduse alusel kindlustada direktiivi 73/239/EMÜ lisa punkti A liigi 10 riske, välja arvatud vedaja vastutus, võib nõuda, et kindlustusselts:

— edastaks käesoleva direktiivi artikli 12a lõikes 4 nimetatud esindaja nime ja aadressi,

— kinnitaks, et kindlustusseltsist on saanud teenuste osutamise liikmesriigi rahvusliku büroo ja riikliku garantiifondi liige.

2. Kui päritoluliikmesriigi pädevad asutused ei edasta lõikes 1 nimetatud teavet ettenähtud tähtaja jooksul, esitavad nad sama tähtaja jooksul kindlustusseltsile oma keeldumise põhjused. Keeldumine annab õiguse pöörduda päritoluliikmesriigi kohtusse.

3. Kindlustusselts võib tegevust alustada kuupäeval, mil talle tõendatult teatatakse lõike 1 esimeses lõigus sätestatud edastamisest.

▼M2

Artikkel 17

Kõik muudatused, mida kindlustusselts kavatseb teha artiklis 4 nimetatud teabesse, tehakse artiklites 14 ja 16 ettenähtud korras.

▼B

Artikkel 26

1. Riskid, mida võib kindlustada ühenduse kaaskindlustuse teel direktiivi 78/473/EMÜ tähenduses, on määratletud esimese direktiivi artikli 5 punktis d.

2. Käesoleva direktiivi sätteid, mis käsitlevad esimese direktiivi artikli 5 punktis d määratletud riske, kohaldatakse peakindlustusandja suhtes.

IV JAOTIS

Üleminekukord

Artikkel 27

1. Kreeka, Iirimaa, Hispaania ja Portugal võivad kohaldada järgmist üleminekukorda:

i) kuni 31. detsembrini 1992 võivad nad kõigi riskide suhtes kohaldada korda, mida ei kohaldata esimese direktiivi artikli 5 punktis d nimetatud riskide suhtes,

ii) 1. jaanuarist 1993 kuni 31. detsembrini 1994 kohaldatakse suurte riskide suhtes kohaldatavat korda esimese direktiivi artikli 5 punkti d alapunktides i ja ii nimetatud riskide suhtes; need liikmesriigid kehtestavad eespool artikli 5 punkti d alapunktis iii nimetatud riskide suhtes kohaldatavad piirmäärad;

iii) *Hispaania*

— 1. jaanuarist 1995 kuni 31. detsembrini 1996 kohaldatakse esimese direktiivi artikli 5 punkti d alapunktis iii kirjeldatud esimese etapi piirmäärasid,

— alates 1. jaanuarist 1997 kohaldatakse teise etapi piirmäärasid.

Portugal, Iirimaa ja Kreeka

▼B

— 1. jaanuarist 1995 kuni 31. detsembrini 1998 kohaldatakse esimese direktiivi artikli 5 punkti d alapunktis iii kirjeldatud esimese etapi piirmäärasid,

— alates 1. jaanuarist 1999 kohaldatakse teise etapi piirmäärasid.

▼M1

Alates 1. jaanuarist 1995 lubatud erandit kohaldatakse ainult lepingute suhtes, mis käsitlevad liikidesse 3, 8, 9, 10, 13 ja 16 kuuluvaid riske, mis asuvad eranditult ühes neljast üleminekukorda kasutavast liikmesriigist.

▼B

2. 31. detsembrini 1994 ei kohaldata käesoleva direktiivi artikli 26 lõiget 1 selles artiklis loetletud neljas liikmesriigis asuvate riskide suhtes. Üleminekuperioodil alates 1. jaanuarist 1995 on nendes liikmesriikides asuvad esimese direktiivi artikli 5 punkti d alapunktis iii määratletud riskid, mida on võimalik katta ühenduse kaaskindlustusega direktiivi 78/473/EMÜ tähenduses, need, mis ületavad käesoleva artikli lõike 1 alapunktis iii nimetatud piirmäärad.

V JAOTIS

Lõppsätted

Artikkel 28

Komisjon ja liikmesriikide pädevad asutused teevad tihedat koostööd otsekindlustuse järelevalve hõlbustamiseks ühenduses.

Iga liikmesriik teatab komisjonile kõigist tõsistest raskustest, mida tekitab käesoleva direktiivi rakendamine, muu hulgas raskustest, mis tekivad, kui liikmesriik saab teada kindlustustegevuse ebaharilikust üleandmisest, mis on kahjulik tema territooriumil asuvatele kindlustusseltsidele ja kasulik vahetult tema piiri taga asuvatele esindustele ja filiaalidele.

Komisjon ja asjaomaste liikmesriikide pädevad asutused uurivad neid raskusi võimalikult kiiresti, et leida sobivat lahendust.

Vajaduse korral esitab komisjon nõukogule asjakohaseid ettepanekuid.

Artikkel 29

Komisjon edastab nõukogule korrapäraseid aruandeid, alustades 1. juulil 1993, teenuste osutamise vabaduse oludes toimiva kindlustusturu arengu kohta.

Artikkel 30

Kui käesolevas direktiivis viidatakse eküüle, kasutatakse alates iga aasta 31. detsembrist riikide vääringus vahetuskurssi, mida kohaldatakse eelmise oktoobri viimasel päeval, mille kohta on kõigis ühenduse vääringutes kättesaadavad vahetuskursid.

Direktiivi 76/580/EMÜ ([1]) artiklit 2 kohaldatakse ainult esimese direktiivi artiklite 3, 16 ja 17 suhtes.

Artikkel 31

Iga viie aasta järel vaatab nõukogu komisjoni ettepaneku põhjal üle ja vajaduse korral muudab kõiki käesolevas direktiivis eküüdes väljendatud summasid, võttes arvesse ühenduse majandusliku ja rahalise olukorra muutumist.

Artikkel 32

Liikmesriigid muudavad käesolevat direktiivi järgides oma siseriiklikke õigusnorme 18 kuu jooksul alates direktiivi teatavakstegemise kuupäevast ([2]) ning teatavad sellest viivitamata komisjonile.

([1]) EÜT L 189, 13.9.1976, lk 13.
([2]) Käesolev direktiiv tehti liikmesriikidele teatavaks 30. juunil 1988.

▼B

Vastavalt käesolevale artiklile muudetud sätteid rakendatakse 24 kuu jooksul alates käesoleva direktiivi teatavakstegemisest.

Artikkel 33

Pärast käesoleva direktiivi teatavakstegemist tagavad liikmesriigid, et selle direktiiviga reguleeritavas valdkonnas nende poolt vastuvõetud siseriiklike põhiliste õigusnormide tekst edastatakse komisjonile.

Artikkel 34

Lisad on käesoleva direktiivi lahutamatu osa.

Artikkel 35

Käesolev direktiiv on adresseeritud liikmesriikidele.

▼B

LISA 1

VASTAVUSEESKIRJAD

Vääring, milles makstakse kindlustusandja kohustused, määratakse vastavalt järgmistele eeskirjadele.

1. Kui lepingus ettenähtud kindlustuskate on väljendatud konkreetses vääringus, loetakse, et kindlustusandja peab oma kohustused maksma selles vääringus.

2. Kui lepinguga tagatav kindlustuskate pole väljendatud üheski vääringus, loetakse, et kindlustusandja peab oma kohustused maksma riski asukohariigi vääringus. Kindlustusandja võib siiski valida kindlustusmakse väljendamise vääringu, kui sellise valiku tegemine on õigustatult põhjendatav.

   See võib juhtuda, kui lepingu jõustudes tundub tõenäolisena, et kohustus makstakse välja kindlustusmakse vääringus ja mitte riski asukohariigi vääringus.

3. Liikmesriigid võivad kindlustusandjal lubada arvesse võtta, et vääring, milles ta peab kindlustuskatet pakkuma, on kas vääring, mida ta kasutab vastavalt omandatud kogemustele, või siis selliste kogemuste puudumise korral tema asukohariigi vääring:

   — lepingute puhul, millega kindlustatakse liikidesse 4, 5, 6, 7, 11, 12 ja 13 (ainult tootjavastutus) kuuluvaid riske, ja

   — lepingute puhul, millega kindlustatakse muudesse liikidesse kuuluvaid riske, kui vastavalt riskide laadile tuleb tagatist pakkuda muus kui eelpool nimetatud korra kohaldamisest tulenevas vääringus.

4. Kui kindlustusandjale teatatakse nõudest, mis tuleb maksta välja konkreetses vääringus, mis pole eespool nimetatud korra kohaldamisest tulenev vääring, loetakse et kindlustusandja peab oma kohustused maksma selles vääringus, eriti juhul, kui tegemist on vääringuga, milles kindlustusandjal tuleb maksta kohtuotsusega või kindlustusandja ja kindlustusvõtja vahelise lepinguga määratud hüvitis.

5. Kui nõue on hinnatud vääringus, mis on kindlustusandjale eelnevalt teada, aga erineb eespool nimetatud korra kohaldamisest tulenevast vääringust, võivad kindlustusandjad lugeda oma kohustused makstavaks selles vääringus.

6. Liikmesriigid võivad lubada kindlustusseltsidel mitte tagada oma kindlustustehnilisi eraldisi vastavuses olevate varadega, kui eespool mainitud korra kohaldamise tulemusena oleks kindlustusselts — kas siis peakontor või filiaal — sunnitud vastavuse põhimõtte järgimiseks hoidma vara vääringus, mille summa pole rohkem kui 7 % muudes vääringutes olevatest varadest.

   Vaatamata sellele:

   a) kindlustustehnilise eraldise varade puhul, mis tuleb tagada Kreeka drahmides, Iiri naeltes ja Portugali eskuudodes, ei või see summa ületada:

      — 1 miljonit eküüd üleminekuperioodil, mis lõpeb 31. detsembril 1992,

      — 2 miljonit eküüd 1. jaanuarist 1993 kuni 31. detsembrini 1998;

   b) kindlustustehnilise eraldise varade puhul, mis tuleb tagada Belgia frankides, Luksemburgi frankides ja Hispaania peseetades, ei tohi see summa ületada 2 miljonit eküüd üleminekuperioodil, mis lõpeb 31. detsembril 1996.

   Alates punktides a ja b määratletud üleminekuperioodide lõpust kohaldatakse nende vääringute suhtes üldist režiimi, kui nõukogu ei otsusta teisiti.

7. Liikmesriigid võivad otsustada mitte nõuda kindlustusseltsidelt — kas siis peakontoritelt või filiaalidelt — vastavuse põhimõtte kohaldamist juhtudel, kui kohustused tuleb maksta vääringus, mis pole ühenduse liikmesriigi vääring, kui investeeringud selles vääringus on reguleeritud, kui vääringu suhtes kohaldatakse ülekandepiiranguid või kui see samalaadsetel põhjustel ei sobi kindlustustehniliste eraldiste tagamiseks.

▼M2

8. Kindlustusseltsid võivad omada varasid, mis ei ole vastavuses, selleks et tagada summat, mis ei ületa 20 % nende kohustustest konkreetses vääringus.

9. Liikmesriik võib sätestada, et kui eespool kirjeldatud korra kohaselt tuleb kohustus tagada liikmesriigi vääringus väljendatud varadega, loetakse see nõue täidetuks ka juhul, kui varad on väljendatud eküüdes.

▼B

LISA 2A

Kindlustusaruanne

1. Tasutud kindlustusmaksete kogusumma kokku
2. Nõuete maksumus kokku
3. Vahendustasud
4. Lepingute kogusumma

▼B

LISA 2B

Kindlustusaruanne

1. Kindlustusmaksete kogusumma eelmisel kindlustusaastal
2. Nõuete kogusumma eelmisel kindlustusaastal (kaasa arvatud reserv kindlustusaasta lõpul)
3. Vahendustasud
4. Lepingute kogusumma